

Sygn. akt I CZ 167/12

POSTANOWIENIE

Dnia 23 listopada 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Marta Romańska (przewodniczący)

SSN Grzegorz Misiurek (sprawozdawca)

SSN Józef Frąckowiak

w sprawie ze skargi B. K. o wznowienie postępowania

w sprawie z powództwa J. K.

przeciwko B. K. o zapłatę,

zakończoną prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 11 maja 2007 r.,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 23 listopada 2012 r.,

zażalenia skarżącego na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 13 lipca 2012 r.,

oddala zażalenie.

Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 13 lipca 2012 r. odrzucił skargę B. K. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem tego Sądu z dnia 11 maja 2007 r.

Sąd Apelacyjny wskazał - odwołując się do stanowiska Sądu Najwyższego wyrażonego w postanowieniu z dnia 9 listopada 2000 r., II CKN 510/00, niepubl. – że retrospektywna ocena okoliczności, na których oparto orzeczenie, dokonana przez innego biegłego po uprawomocnieniu się wyroku, odmienna od opinii złożonych w toku rozpoznania sprawy, nie uzasadnia wznowienia postępowania. Podstawy do tego nie stanowią zatem przedstawione przez skarżącego prywatne opinie biegłych, sporządzone po uprawomocnieniu się wyroku (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 1969 r., III PZP 63/68, wpisana do księgi zasad prawnych, OSNCP 1969, nr 12, poz. 208), ani zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego.

W zażaleniu na powyższe postanowienie B. K. wniósł o jego uchylenie, podnosząc zarzuty naruszenia art. 403 § 2, art. 412 w związku z art. 410 § 1, art. 403 § 2 w związku z art. 410, art. 399 i art. 412, art. 409 i art. 410, art. 328 § 2, art. 410 § 1, art. 379 pkt 5, art. 399, art. 403 i art. 410, art. 403 § 2, art. 410 i art. 3, art. 217 § 2 w związku z art. 410 § 1 k.p.c., art. 233 k.p.c., art. 91 ust. 2 Konstytucji RP, art. 217 § 1 oraz art. 217 § 1 i 2 w związku z art. 227 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Podniesione w zażaleniu zarzuty oparte zostały na założeniu, że na etapie badania dopuszczalności skargi o wznowienie postępowania możliwe jest jedynie stwierdzenie, czy wskazana przez skarżącego podstawa wznowienia postępowania odpowiada którejkolwiek z podstaw wskazanych w kodeksie postępowania. W orzecznictwie Sądu Najwyższego dominuje jednak odmienne stanowisko, zgodnie z którym sformułowanie podstawy wznowienia w sposób odpowiadający przepisom art. 401-404 k.p.c. nie oznacza oparcia skargi na ustawowej podstawie

wznowienia, jeżeli już z samego jej uzasadnienia wynika, że podnoszona podstawa nie zachodzi; taka skarga jako nie oparta na ustawowej podstawie wznowienia podlega odrzuceniu na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. (zob. min. postanowienia: z dnia 4 września 2008 r., IV CZ 71/08, niepubl.; z dnia 26 września 2008 r., V CZ 55/08, niepubl.; z dnia 16 stycznia 2009 r., II CZ 1/09, niepubl.; z dnia 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, nie publ.).

Stojąc na gruncie powyższego zapatrywania, podzielanego przez skład orzekający, zarzuty naruszenia art. 410 § 1 k.p.c., a w konsekwencji - również pozostałych wskazanych w zażaleniu przepisów postępowania, należy uznać za chybione. Sąd Apelacyjny prawidłowo uznał i uzasadnił, dlaczego przytoczone przez skarżącego podstawy wznowienia postępowania w rzeczywistości nimi nie są. Zarzuty skarżącego, oparte na argumentacji sprowadzającej się do polemiki z tą oceną, nie mogły wyrzeć zamierzonego skutku.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.